

"Trumpet No End"

Harold Baker, Clark Terry, Cat Anderson och Ray Nance. Foto: Rolf Dahlgrens samlingar.

Duke Ellington Society of Sweden, DESS

ISSN 1400-8831

DESS, c/o Jan Falk
 Box 22062, 104 22 Stockholm
 Telefon 08-652 07 90, mobil 070-552 07 90

Redaktionsgrupp:
 Bo Haufman, Bo Holmqvist,
 Thomas Erikson, Rolf Dahlgren

Plusgiro 11 63 75 - 7
Hemsida: www.ellington.se
PayPal account: duke@ellington.se

DESS medlemsavgift
 är per kalenderår: inom Norden 200 kr.

Membership outside Scandinavia
 annual fee USD 42.

Vid köp hos DESS använd vårt
 Plusgiro 11 63 75 - 7

Jag hoppas våra medlemmar haft en angenäm jul och just nu upplever ett gott nytt år. Året som gått har varit ett bra år för DESS. Vi har haft bra SAMI-möten med bra underhållning och god publiktillströmning, vilket är mycket viktigt för oss. Enligt vår kassörs preliminära beräkningar så har året gått ungefär plus minus noll och med det resultatet är vi stolta men inte nöjda som politikerna säger. Med de ökade kostnader föreningen drabbas av är vårt allt överskuggande problem hur vi kan öka medlemsantalet och få fler besökare till våra klubbafnarnar. Här skulle jag vilja vädja till våra medlemmar att försöka göra en insats – påverka era vänner och bekanta till att bli medlemmar och/eller ta med dem till våra klubbafnarnar. Jag är övertygad om att de kommer att uppskatta vad vi har att erbjuda.

Under det kommande året avser vi att producera vår egen CD med utvalt material från våra SAMI-möten under de gångna åren. Den kommer definitivt att bli hörvärd och den kommer att utdelas gratis till våra medlemmar. Ytterligare en anledning för nya medlemmar att ansluta sig.

Det blir en Ellingtonkonferens 15-17 april 2009:

“Echoes of Ellington: A Conference on the Music and Life of Duke Ellington” vid University of Texas i Austin, Texas. Förutom föredrag blir det några framföranden av Queenie Pie, Ellingtons sista större verk och enda opera – se konferensens hemsida enklast via www.utexas.edu och sök på “echoes of ellington” eller titta på vår hemsida www.ellington.se. I Göteborg blir det den 28-29 april ett Ellington-dygn arrangerad av Johannes Landgren, till minne av Dukes 110-årsdag. Vidare kommer DESS att hedra Dukes minne på SAMI den 27 april. Mera information i nästa DESS Bulletin och på vår hemsida.

Duke Ellington Society of Sweden, eller DESS som vi själva brukar kalla oss, har emellertid i folkmun fått ett annat namn, nämligen “Ellingtonsällskapet”. Vi skall nog känna oss hedrade att ha fått en sådan benämning. Det visar någon slags form av “folkkärhet” och det skall vi försöka värda. Det finns faktiskt flera andra “sällskap” av denna karaktär, t.ex. Lasse Gullin-sällskapet och Teddy Wilson-sällskapet, men jag tror mig med bestämdhet kunna säga att inget av dem är lika livskraftigt som “Ellingtonsällskapet”.

Ett bevis på vår livskraft utgörs av nästa klubbafn på SAMI den 25 februari då vi även håller årsmöte. Observera datum. Detta möte är flyttat från den 23 februari. Kvällens musik spelas av Ulf Johansson Werre Trio. Alla önskas hjärtligt välkomna.

Till DESS

Jan Falk

Sandviken Big Band: ELLINGTON – med varm famn

En samspelt saxsektion. Foto: Jan Falk

Det var en mycket lyckad aften på DESS den 24 november, den sista för år 2008. Och det är som om medlemmarna visste om det på förhand – fullt hus och förväntan i luften. Den kom inte på skam för Sandviken Big Band med ett knippe nyskrivna Ellington-arrangemang var uppfriskande som en finsk bastu med en fullvuxen saxsektion som pysande ånga, ett “king size”-brass, vars bitska attacker sved som björkris, en drivande rytmsektion med en slagverkare i mitten som tog publiken i en björnkram.

Ja, så där smått “poetiskt” kan det första mötet med Sandvikens storband i all hast beskrivas. Nu gjorde dramaturgin att det dröjde till efter paus innan detta möte kom att äga rum ty dessförinnan var det duon Johannes Landgren, orgel, och Håkan Lewin, altsax som förfogade över konsertens första halvlek, också de med ett knippe Ellington. Jag tror att kvällen som helhet hade vunnit på att storbandet hade fått inleda för det var ju ändå för dettas skull den stora publiken hade kommit, Och det medi-

tativa anslaget i duons framträdande med “Black and Tan Fantasy”, “Come Sunday”, “Go Down Moses” etc, hade passat bättre som ett mellanspel under kvällens förlopp.

Det står envar fritt att tycka annorlunda. Diskuteras kan ju också min irritation över altsaxens plätiga ton, råa attack och rytmiska obalans i denna avdelning. Det var kanske ett medvetet och ambitiöst försök att dramatisera upplägget men effekten gick förlorad på mig.

Storbandet gav däremot en vitaliserande kick även om upplägget med Lewins altsax som genomgående och dominerande solist förpassade de flesta andra till fasta platser i kollektivet. Det bidrog till en viss monotonitet också därför att arren som regel var högljudda och mycket bestämda. “Mood Indigo” t ex, som vanligen är en ganska lågmäld historia, blev här mer som en tennismatch där servrarna ven fram och tillbaka på estraden. Att många av de nyskrivna arrangemangen doftade konsertversion, förtoget inte det positiva slutintycket av en ärlig och härlig reverens till Ellingtons livsverk.

Bo Holmqvist

Nya medlemmar

DESS hälsar följande nya medlemmar välkomna i vår illustra förening:

Hans Wiklander, Saltsjö-Boo, Örjan Lindvall, Köping
Ulf G. Norlén, Enskede Gård, Lars Erickson, Stockholm
Jonas Anderson, Mölndal

**DESS behöver fler medlemmar.
Påverka Dina vänner och bekanta!**

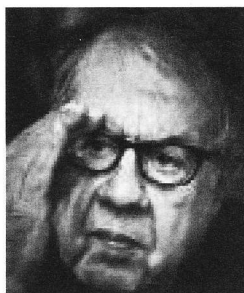
Bengt H Malmqvist död

En legend som fångade legender

När få andra var intresserade, dök Bengt upp på plats en tämligen mager, oansenlig ung man med Rolleiflexen i en rem över axeln. Det var 50-tal, jazzen var nåt i utkanten av allt kultur- och musikliv. På bildbyrån Reportagebild (Aftonbladet/Stockholms-tidningen) som gav honom hans dagliga levebröd, var just ingen annan intresserad av den där jazzen och dess lite sekteristiska värld. Bengt fick ägna sig åt sitt udda intresse på fritid så mycket han ville. Orkesterjournalen betalade magra frilansen 14 kronor per kopia. Jazz blev man varken fet eller rik på.

Det skulle förstås ta sig när man vaknade i både Sverige och ute i världen för de speciella kvaliteter som fanns i mycket av det som kom ut ur Malmqvists mörkrum: bilder med en ny fräschör, med musiker inte bara på utan bakom scenen, i avslappnade mänskliga ögonblick då kameran strängt taget var förbjuden. Bengt byggde sitt eget konstnärliga imperium. När han pensionerade sig och flyttade ner till Österlen, till byn Gladsax utanför Simrishamn, hade han tusentals negativ med sig, en bildskatt som gjorde honom till en legend i jazzens Sverige. Det blev faktiskt hans pensionsförsäkring.

Mycket av detta hade redan publicerats som omslag till över 700 LP- och EP-skivor. Nu fick de snart uppleva nypremiärer i cd-antologier, i böcker och andra tillbakablickande reprints. Över 20 utställningar på museer och konstutställningar lät han anordna före sin död. Materialet var enastående rikt för det var ju inte bara den

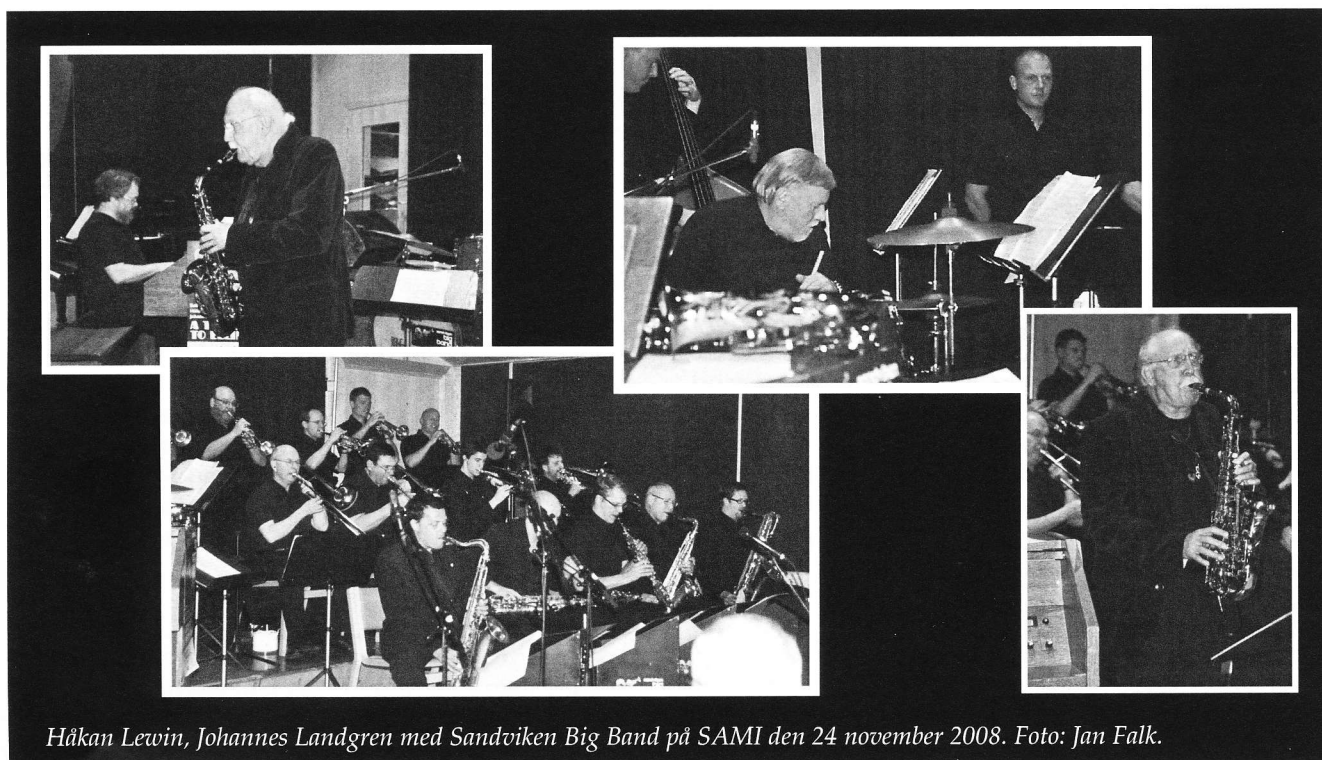

svenska och amerikanska jazzens stora han hade mött och förevigat utan också hela den svenska pop- och rockeliten släppte honom in på livet, ofta introducerad av basisten Simon Brehm som blev skivbolagsdirektör och nöjespappa i stor skala och gav honom fritt fram i loger och korridorer bakom estraderna.

Så blev han en "skivomslagens Rembrandt" och det var en hederstitel han gillade mycket. Han var grabben från Enskede som ville bli gitarrist men upptäckte att kameran passade honom bättre. Det var inte många andra "plåtslagare" som trängdes kring estraderna på 50-, 60- och 70-talen och det var viktigare att vara väluppfostrad än bufflig om man skulle ha framgång. Stillsamme Bengt gjorde sitt utan buller och bång och sån han var ända fram till slutet. Bengt har fotograferat Duke Ellington och hans musiker vid flera Sverigebesök. Många av dessa foton är väl kända vid det här laget, t.ex. bilden av en avslappnad Johnny Hodges bakom scenens kulisser.

Vår bekantskap började redan på 50-talet och övergick i en vänskap över lunch- och middagsbord som följde med flyttlassen till Gladsax, sen till Simrishamn och slutligen till Kivik. Kameran tog han med sig allt mer sällan, men jazzen höll han kontakt med så fort tillfälle gavs på Österlen. Och telefonen ringde ofta utifrån de stora kontinenterna med önskemål om Mästarens bilder. Det gör den kanske än för *Legenden* lever vidare.

Bo Holmqvist

Håkan Lewin, Johannes Landgren med Sandviken Big Band på SAMI den 24 november 2008. Foto: Jan Falk.

HAROLD "SHORTY" BAKER

An Ellington trumpeter conscious of traditions

In 1958 Duke Ellington visited Sweden with his orchestra. They played in Stockholm on November 4 and in Gothenburg on November 6. Harold "Shorty" Baker sat in the trumpet section at the time and Lennart Östberg met him to make an interview that was published in the *Orkester Journalen* in December 1958. The larger part of the interview is anew printed down below. The translation is made by Bo Holmqvist

Among the more well known faces from Duke's former visit here in the summer of 1950 was the lively and talkative trumpet player Harold – or as he nowadays almost always is called – "Shorty" Baker. This somewhat overlooked musician's earliest contact with Ellington's band, goes as far back as to the year before Duke toured Sweden for the very first time, which was in 1939. Baker missed that first trip to Europe and the ellingtonian trumpet section then got its legendary set up of Wallace Jones, Cootie Williams and Rex Stewart. From the end of '43 and up to the end of '51 Baker's lyrically singing trumpet was very regularly heard with Duke, who made use of his immense routine for demanding principal parts as well as for more brilliant solo parts. In May 1957 "Shorty" was back again with his old bandmaster, whose organization he is once again ready to leave as soon as the opportunity arises. Ellington is of course known for his unusual ability of being able to keep his musicians. Baker is the exception that proved the rule. The background for his latest decision will be told later on.

Few of Duke's present musicians have had a more colourful and eventful career than the short-statured light-skinned and very winning Harold Baker. He is modest as a private person, open about his opinions and humoristic when he so wishes, bordering on the burlesque. But he is hardly the type that loves to entertain large companies. "Shorty" will rather sit in a smaller circle, discussing serious and essential problems. He has of course lots of things to tell and as his story-teller's art is captivating and to the point, one listens willingly to him, ready to accept most of his views that are sound in judgement, mostly based on his own experiences, not seldom bitter ones. The race question is for him in the burning center. He talks of the bloodshed. There is a fire in "Shorty's" otherwise so mild, brown eyes. He wants everybody here in Europe to know how devilish life still can be for a negro (a word he himself uses) in America of today. And he is then not only talking of the states of the South

The Southerners are a kin of its own. They never change. They hate negroes and will always do so. There are many places in the South where not even Duke's band is welcome. Not even if the pay was tendoubled would I like to visit those places. The

Bud Freeman och Shorty Baker

South is hell for us coloured. Already in my childhood did I learn that a negro always must be very careful with what he says or does. It can sometimes be a question of life or death.

Then and now

I come from St. Louis, born -14. My oldest brother played the trombone and led an orchestra where I by and by got to play. Not many years later "Shorty" had some fine pro offers. After shorter periods with among others Erskine Tate and Fate Marable he started with Don Redman's orchestra in 1935 and he stayed there for three years. He then played for a year with Teddy Wilson's big band until he started out with Andy Kirk in 1940. Two years later he and his wife of the day Mary Lou Williams left that band to form their own group.

"Shorty" says that Don Redman had an exceptionally fine band in the Thirties. When Redman left for Europe in 1946, he was supposed to come with him, but it didn't turn out that way.

Musical portrait

"Shorty" Baker has always kept close to the center of the development of jazz music. Strangely enough there has not been very much talk about him in Sweden earlier. Although the specialists all the time have followed him with great interest. Especially his frequent contributions to the Duke Ellington orchestra have resulted in a great number of enjoyable solos. Baker still plays first trumpet but is also rather often heard in any of the other three trumpet parts. When the leading part goes above Eb Cat Anderson takes over. Of the trumpet players Cat and Ray Nance are the two best paid. It is easy to figure out why.

The trumpet's middle register is Baker's beautiful mode of expression. Although he is extremely clever at his instrument he never shows any attraction toward virtuosity. His tone is strong and warm and his style is significantly melodic and not seldom lyrical. From the latest Ellington album "Solitude" on Philips, Baker's exquisite solo in Mood Indigo is especially recommended. His latest feature number is called Mr Gentle And Mr Cool. Unfortunately, we never heard it here in Sweden but it is included among others in the latest recording from Newport.

Duke's dilemma

Baker has very strong opinions on Ellington's band in the past and now. According to him Ellington and his orchestra had its absolute top between 1939 and 1943. Of the soloists he then had, only Johnny Hodges and Harry Carney

En av de två skivor som Shorty Baker gjort i eget namn.

are still around. The other voices are gone – or so it seems – for ever, and they have never been compensated for in full, in Baker's view. *Tricky Sam Nanton is dead. What Quentin Jackson now plays is only a pale copy of what Nanton did. What else can you ask for? What Tricky Sam played came natural to him. To Jackson it*

is something he has learnt. Duke has never been able to find a full proof substitute for the fantastic saxleader Otto Hardwick. Rex and Bigard left Duke and are now just shadows by the horizon. Ben Webster is on the other hand playing just as well today as he once did with Duke. I know that Duke would give almost anything to have him back, but Ben doesn't like travelling. And who wants to, by the way? We are forced to be on the road nine months a year. The rest of the time is spent in clubs such as Blue Note in Chicago or Birdland in New York – that's plain vacation.

Baker goes on: *Duke himself is used up now. He has been on the border of a breakdown several times. He is really not allowed to travel any longer. His doctor has warned him, but he can still not stop. He is the prisoner of a rhythm of life that he cannot break loose from. The tragic thing is that he doesn't realize his own age. He seems to imagine that he is still 35 and hates the fact that he soon will be 60. If Duke just had the strength to write himself, he wouldn't need a man such as Strayhorn. That boy sits in New York and lives well. He seldom has to come along on the tours. What if Duke could get steady TV jobs and could stay around New York, think of all the good music he then could produce – such as never will be written now because he can't endure it physically. It is pure scandal how badly America treats one of its greatest composers! Duke has worn himself down during lifelong touring and has for sure not written a fraction of the music he carries within himself – only for the simple reason that he has been forced to support himself as a roving musician. If he doesn't want to dissolve his orchestra, of course! That thought is just as absurd! Duke has for many years had a dream. He wants to take a rest and solely compose – write musicals, operettas, show music and all sort of pieces. But he neither can nor dares to let his orchestra go. This is the bitter truth about Duke Ellington.*

Times change

Till now nothing has been said about "Shorty" Baker's collaboration with Johnny Hodges' own orchestra, which in its time was too neglected by the Swedish jazz audience. Hodges' band of the Fifties was after all a great success both musically and economically. Unfortunately the fair wind did not last for long. Hodges was of course not as good a bandleader as an alto soloist. But he handled his band master job well. Many say about him that he is rather "difficult". But that is only on the surface. If you get to know him properly, he is the kindest man in the world. But it was perhaps as well that Johnny's band didn't go on because Duke needed him so much. It cannot be helped that you sometimes get tired of all the section routines

in a big orchestra, even if Duke's present trumpet section happens to be better than in many years. I am not saying that the brass was more confident at the beginning of the Forties, but the sound was more Ellington at that time if I may say so. This new band so seldom produces that real intimate "Duke-sound" that was there earlier. I think that most of us are aware of that. But each one of us will have to play the way which is natural to him today. Things ain't the way they used to be, as Duke says himself. From the outside everything probably seems to be peaceful in our band at present, but that is unfortunately not the case. Our men are generally rather listless. We play together more or less on routine. What is wrong is that Duke is too tired and then this damned travelling. I cannot put it better.

Uncertain future

In spite of what has been said above, "Shorty" Baker does not give the impression of being a disillusioned man. But he is bitter on the behalf of Duke, because Duke is his personal friend since many years, because he highly admires Duke and has an idea of what great things he would be able to create in more decent circumstances. Most of Ellington's soloists are as we know men at matured age. Thousands of people can give witness that they all possess an iron physique. But there must be a limit. The 49 year old Harry Carney, who has played with Duke since 1927, is a hero worth a medal as well as never-ending admiration, "Shorty" says.

With the following words "Shorty" draws the contours of his own dreams about the future: *"I want to blow my horn and work hard if necessary but also have the freedom to create my own music. I would like to return to Europe as soon as possible with my own musicians and breathe the air in the countries that are without racial hatred, that takes our music seriously and make the effort to utilize it for their own good. I do not demand huge profits. But I do want to feel secure in the world in which I live and I want to feel satisfied with the work I do."*

DESS would like to know what our readers have to say about the article that you have just read. It is true that it was written almost 50 years ago but nevertheless it paints us an astounding view of Duke Ellington and his orchestra, given us by a person who was very close to Duke. Please, let us have your reactions.

Ray Nance, Francis Williams, Harold "Shorty" Baker and Shelton Hemphill. Probably at The Hurricane Restaurant 1946. Photo and copyright William P. Gottlieb, www.jazzphotos.com

Mary Lou Williams

Mary Lou Williams var en tid gift med Ellingtons trumpetare Harold "Shorty" Baker och kom därmed att få en hel del kontakter med Duke Ellington. Mary Lou hade ett stormigt kärleksliv. Var först gift med saxofonisten John Williams men hade också kärleksrelationer med bl.a. Ben Webster och Don Byas. Hon sammanstrålade med Harold Baker då de båda var engagerade i Andy Kirks band och de skulle komma att gifta sig 1942. Men dessförinnan var både Harold och i synnerhet Mary Lou missnöjda med förhållandena i Kirks band och båda lämnade bandet 1941 för att starta en egen mindre orkester. Det gick tämligen bra för dem med det bandet men vid ett tillfälle råkade Duke Ellington och hans orkester befinna sig på samma plats och efter att ha hört Baker gav Duke honom ett erbjudande om engagemang i orkestern. Harold nappade på erbjudandet och skulle därefter komma att ha flera anställningsperioder i Ellingtons orkester under många år framöver. Den första varade från september 1942 till oktober 1943. I och med Harold's engagemang hos Duke upplöstes deras lilla band och Mary Lou kom under vissa perioder att medfölja Ellingtons band som Harold's lagviga maka. I biografen över Mary Lou Williams, "Morning Glory" av Linda Dahl, beskriver Mary Lou att hon var långt ifrån imponerad av Ellingtons band vid denna tidpunkt. Enligt Mary Lou stod bandet långt ifrån sina höjdpunkter från Blanton-Webster-åren. Men så kom inspelningsstoppet och ASCAP's bojkott mot radiostationerna. Ellington behövde nytt musikaliskt material och här fick Mary Lou sin chans. Mary Lou var ju en kapabel arrangör sedan Kirk-tiden men fick lära om en hel del för att få till arrangemang som passade Ellingtons orkester.

Hennes mest kända nummer för Duke Ellingtons orkester är "Trumpet No End" som är baserad på Irving Berlins "Blue Skies". Det var från början skrivet som ett featurenummer för Harold Baker och finns första gången bevarat från en radioutsändning från Hurricane Restaurang den

Jazz Humour

In Bill Crow's book "Jazz Anecdotes" we find the following about Duke:

Duke loved the company of women, and had a number of stock lines with which he charmed them. One of them was "Whose little girl are you?" He automatically dispensed his suave flattery on every woman in his presence, and usually found it quite effective.

At one time Duke's band was booked on a concert tour with Louis Armstrong. Louis's vocalist at the time was Big Maybelle, the blues singer, whose physical proportions did not belie her name. Harold Baker said that when Duke first encountered Maybelle backstage he automatically raised his eyebrows, turned on his 1000-watt smile, and murmured, "Well! And whose little girl are you?" Maybelle snapped back indignantly in her stevedore's voice, "What the fuck you mean, whose little girl am I?" The whole band nearly died laughing as Duke graciously backedpedaled and moved on to chat with someone else.

18 juni 1943. Numret skulle komma att spelas många gånger därefter. Men Harold Baker var inte särskilt nöjd med den utveckling arrangemanget skulle komma att få. Från att ha varit ett featurenummer för Harold Baker utvecklades det till ett bravurnummer för hela trumpetsektionen till Bakers stora besvikelse.

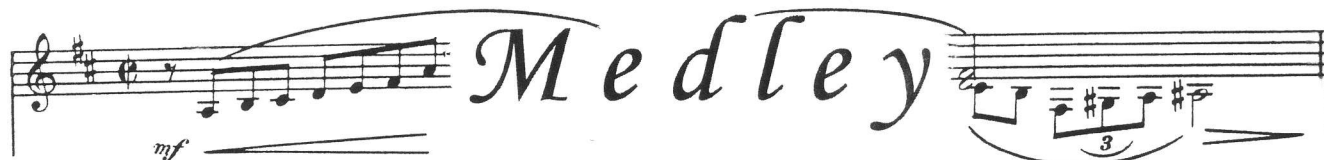
Mary Lou fortsatte under resten av sin karriär att från och till skriva arrangemang för Ellington men få av dem hamnade på skiva. Hon klagade ofta på otillräcklig ekonomisk ersättning för sitt arbete och enligt henne själv hamnade många av hennes egna kompositioner som delar i Ellingtons verk utan att hon fick något erkännande för detta.

Bo Haufman

Ett ord från redaktionen

Vi hoppas att våra medlemmar och läsare finner Bulletinen intressant och läsvärd. Vår intressesektor är ju minst sagt begränsad – Duke Ellingtons liv och gärning. Som våra läsare säkert har observerat, så har vi de senaste åren ökat antalet artiklar på engelska språket. Det finns två anledningar till detta. Den ena är att vi vill attrahera utländska medlemmar och för att dessa skall få något utbyte av sina medlemsavgifter så bör de åtminstone få läsa något i Bulletinen på ett språk som de förstår. Vi inbillar oss då, och säkerligen med rätta, att detta inte är till men för våra svenska medlemmar. Kunskapen i engelska språket är vitt spridd bland svenskar i gemen. Den andra anledningen till de engelskspråkiga artiklarna är det faktum att vi saknar tillgång till svenska artiklar i tillräcklig mängd och tvingas gå utanför rikets språkliga gränser för att hitta lämpligt material. Det finns gott om dylikt material att tillgå under förutsättning att författaren i fråga ger sitt tillstånd och det brukar som regel inte vara något problem. Men vi börjar nu närma oss anledningen till denna lilla notis från redaktionen, nämligen att tillgången på intressant material inte är outtömligt. Vi tror emellertid att det ute i landet bland våra medlemmar finns dom som har en intressant kunskap om Ellington eller om någon av hans "sidemen" och som det kan vara intressant för oss andra att få ta del av. Eller kanske någon har en speciell synpunkt på ett specifikt Ellingtonnummer eller Ellington-platta som även kan vara av intresse för oss andra. Infallsvinklar på temat Ellington är otaliga så det är bara fantasin som utgör begränsningen. Vi vill därför uppmana våra läsare att sätta sig ner en stund och tänka efter vad de kan bidra med till Bulletinen innehåll och till övriga medlemmars nytta och nöje. Fatta pennan och skriv ner era tankar och synpunkter. Att skriva under signatur är självklart helt i sin ordning. Vi behöver mer material för framtida Bulletiner.

Redaktionen

Ken Swerilas – en sann skivsammlare

Namnet Ken Swerilas är troligen känt för många skivsammlare världen runt som samlar på litet äldre jazz. Ken är hemmahörande i San Diego men gjorde i höstas en resa till Europa – något som han gör tämligen regelbundet – för att försöka hitta några 78:or som han inte har. Hans samling hemma i San Diego består av c:a 22.000 skivor, främst då äldre jazz men även skivor med s.k. "personalities". 10 timmar hann han vistas i Stockholm på denna resa och det innebar några hektiska besök hos några av Stockholms skivsammlare. Och visst blev det några skivor som han fick med sig hem, hela 15 stycken.

Ken är kanske mest känd hos Ellington-samlare för att han är ägare till en skiva som hittills är känd att existera i enbart ett enda exemplar – Blu-Disc T1003 med *Oh How I Love My Darling* med Sunny And The D C'ns och på andra sidan *Deacon Jazz* med Jo Trent And The D C'ns. Dessa inspelningar gjordes i november 1924 av Duke Ellington omgiven av en grupp bestående av bl.a. Otto Hardwick och Sonny (Sunny) Greer. Medverkar gör också banjoisten George Francis och på ena sidan sjunger Joe Trent. Orkesternamnet D C'ns syftar på att gänget kom från Washington, D.C.

Naturligtvis är det oundkomligt att frågan ställs till Ken hur han kom att bli ägare till skivan, och Ken berättar: *I början av 70-talet fann jag denna skiva på en auktionslista och jag insåg omedelbart att det var något speciellt. Jag lade ett bud på 75 dollar, som i dag motsvarar c:a 300 dollar. Men jag fick ett meddelande att skivan gått till en köpare som lagt ett högre bud. OK, tänkte jag, det var inte mer med den saken. Men efter några veckor ringde auktionären och meddelade att köparen inte var nöjd med köpet*

därför att skivan hade en spricka och jag kunde få skivan för mitt avgivna pris 75 dollar. Jag accepterade omedelbart och när skivan väl var i min hand kunde jag konstatera att den s.k. sprickan endast var en s.k. laminatspricka och inte hindrade avspelning och inte heller var hörbar. Det dröjde inte länge förrän jag blev uppringd av en annan storsamlare som erkände

att han missat auktionen p.g.a. att han var bortrest och var beredd att köpa den av mig för 300 dollar. Men jag sålde inte. Ryktet om skivan spred sig i samlarkretsar och jag var snart erbjuden 1000 dollar, men jag sålde ändå inte. Jag har fortfarande skivan i min ägo och det senaste budet ligger på 10.000 dollar. Jag tänker fortsättningsvis behålla skivan men jag har lovat en mycket prominent Ellingtonsamlare att vid mitt frånfalle skall han ha försat preferens på att köpa skivan.

Sense moralen av denna historia är således att man inte skall rata gamla skivor. Någon av dem kan vara en dyr raritet.

Vi hoppas att Ken's 15 skivor från Stockholm gav honom tillräckligt utbyte av resan och kanske någon av dom kommer att stiga i värde.

Bo Haufman

DUKE ELLINGTON – RUGGED JUNGLE

Ovanstående är titeln på en CD som bl.a. innehåller musik från Ellingtons sista Carnegie Hall-konsert, och som jag bland annat efterlyste upplysningar om i förra Bulletinen. Det gällde alltså en skiva av märket Lost Secret Records, LSR-001, som läsekreten ombads höra av sig om. Den mångårige DESS-medlemmen Lars-Erik Nygren från Arlov meddelade att han hade skivan och dessutom visste hur man kunde få tag på den. Eftersom den veterligen aldrig presenterats i något annat sammanhang följer här en kort presentation av densamma.

Skivan innehåller musik från två konserter: Carnegie Hall den 8 juli 1972 och Winnipeg, Canada 25 maj 1973. Innehållet är följande (DESOR-nr inom parentes) :

Take The A Train (DESOR 7229j), Happy Reunion (7229i), Ac-Ac (7229k), Satin Doll (7229p), Harlem (7229o), Hello Dolly (7229q), La Plus Belle Africaine (7229l), Rose Room (7229r), C-Jam Blues (7328a), Creole Love Call

(7328b), Perdido (7328c), Caravan/How High The Moon (7328de), Chinoiserie (7328g).

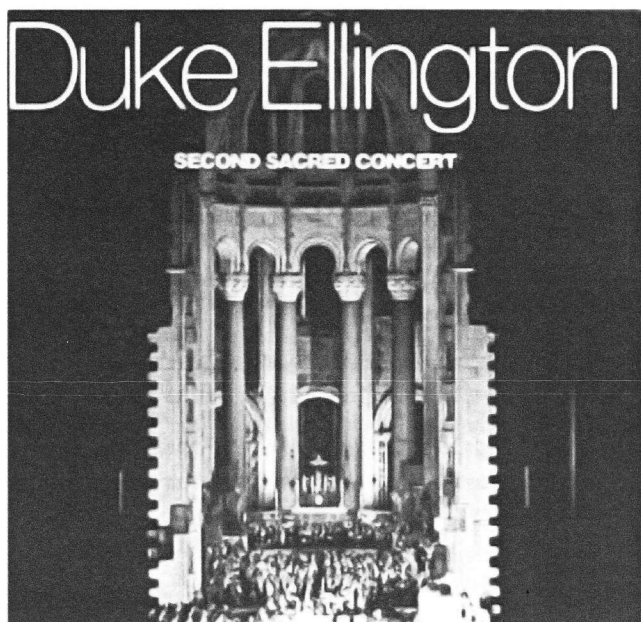
Skivan utkom 2002, och man kan kanske påstå att ljudkvaliteten på Carnegie Hall-avsnittet inte är den allra bästa, medan att den i övrigt är helt OK. Musiken på skivan är väl närmast att betrakta som den typiska för den här tiden, kanske med undantag för Harlem och Rose Room och solisterna är också de vanliga även om man kan höra något solo av t.ex. Johnny Coles. Annars är väl Harold

Ashby huvudet högre än övriga (i mitt tycke). Skivans stora behållning tycker jag är just Rose Room, eftersom Barney Bigard här är tillbaka som gästsolist i ett av sina stora glansnummer från 30-talet. Winnipeg-konserten är tidigare utgiven på Marlor Productions, en souvenirskiva från Ellington-konferensen i Toronto 1987. Denna innehöll dessutom en annan version av La Plus Belle Africaine.

Anders Asplund

Om Duke Ellingtons tro

För nästan ett år sedan hade vi nöjet att få avlyssna Jazzin' Dukes vid en DESS-afton på SAMI. Bandet leddes av trombonisten Erling Torkelsson som tillika är präst till professionen. Det är ju för oss alla ett känt faktum att Duke på sin ålders höst visade tydliga religiösa tendenser, vilket bl.a. konkretiserades genom hans Sacred Concerts. I redaktionen har vi länge närt en tanke om att det skulle vara intressant att få denna sida av Dukes karaktär belyst och vad låg då närmare till hands än att låta Erling ge sin kvalificerade syn på saken.

Duke växte upp i ett troende hem. Annat skulle varit ovanligt. Hans far James Edward tillhörde John Wesley AME Zion Church och mor Daisy 19th Str Baptist Church. Särskilt Daisy talade mycket med honom om Gud, och tog honom ofta med till två kyrkor varje söndag. Av Dukes framtida inställning att döma hade han roligt. Hur ett möte i en svart kyrka gick till vet jag inte tillräckligt väl, men sannolikt svängde det om dem med rytmisk sång och musik som Gospel och Spirituals, handklappning och rörelse. Förkunnelsen var spontan och inriktad på omvändelse med mycket känslor, och moraliskt uppfordrande, kanske mindre intellektuell än hos oss. Gissningsvis var medelklassens gudstjänster, där Dukes familj hörde hemma, något stillsammare.

När Duke var tillräckligt gammal fick han gå i söndagskola. Han lärde sig åtskilligt om Bibelns innehåll, inte minst Gamla Testamentet, vilket tog sig uttryck i livslång bibelläsning och stor respekt för bibeln. I have three educations, sa han senare, *the Street Corner, going to School and the Bible. The Bible is most important. It taught me to look at a man's insides.*

Duke fick i tidiga år lära sig av mamma Daisy att han var välsignad. *Edward, you are blessed, sa hon, you don't have anything to worry about.* Han kände sig också välsignad, något som han uttryckte mycket rakt på sak åtskilliga gånger. *God has blessed my timing, without which nothing could have happened. Right time, right place, doing the right thing and doing it before the right people,* sa han senare.

Det sägs inte mycket om Dukes tro under tonåren och fram till slutet av 50-talet. Vad den svarta församlingen och Dukes föräldrar tyckte om att Duke i tidiga tonår började gå på "rent partyn" och jazzställen i stan har jag inga uppgifter om. Han började spela tidigt, och upptäckte fördelarna som musiker bland de sötaste flickorna. Musikerna drack ofta en hel del, och Duke var, enligt egen utsago, inget undantag, ända tills han mer eller mindre slutade dricka.

I de kristna kretsar där jag växte upp i norra Skåne och fick min personliga Gudsövertygelse skulle sådana vålla stora bekymmer. Där förekom inte en droppe sprit, biobesök tillhörde undantagen, och besök på krogen eller Folkets Park med dans var inte att tänka på. Kanske var det annorlunda i Washington. Att Duke skulle trotsat och gjort uppror mot sina föräldrar härvidlag låter osannolikt.

Duke ger ett avspänt intryck, talar ledigt och elegant och verkar inte nervös. *Det var det faktum att jag trodde som gav mig säkerheten.* Det kan delvis ha sin förklaring i en trygg uppväxt och en grundläggande religiös tillit. Den grundar sig på övertygelsen om Guds kärlek till de sina, inte minst genom hans sändebud, änglarna. Dukes himlarymd torde ha varit fylld av änglar till skydd och hjälp. *Almighty God has those angels...*

På grund av alla resor och oregelbundna tider hade han små möjligheter att gå regelbundet i kyrkan. *I don't go to church. I just believe!* sa han vid ett tillfälle.

De fantastiska 30- och 40-talen berättar inte mycket om Dukes tro. Men den fanns på ett personligt plan för att blomma ut offentligt från början av 60-talet och fram till hans död. Under dessa år fanns dock Bibeln hela tiden med i bagaget. Ett stort undantag i tystnaden är *Black, Brown and Beige* från 1943 som innehåller den underbara *Come Sunday* med texten *Lord dear Lord above, God Almighty, God of Love. Please look down and see my people thru.* Stycket är ett av de mest älskade ur Kyrkokonserterna och får tala för sig själv.

Enligt många var Duke en man med a definite mystique. Det kan synas så, skriver Dukes syster Ruth, men efter alla år konstaterar jag att *Dukes mystique was based upon the philosophy of life in which he profoundly believed, namely Christianity. Examples of Christian motivation were to be found in the behaviour of every facet of his life.*

I sammanhanget använder Ruth ett bibelord för att beskriva sin bror. *Om ni inte omvänder er och blir som barn kan ni inte komma in i Guds Rike. I think that this was reflected in the youthful psychological posture of Edward. He looked at the world with the awe and wonder of a small child, and at all time adopted the humble attitude of a child who was being guided by the wisdom of his heavenly Father.*

Kanske bar han också på ett kallelsemedvetande, som senare tog sig uttryck i uppdraget som God's Little Messengerboy, som han själv uttryckte det inför första kyrkokonserterna 1965. I luthersk teologi innebär kallelsetanken att Gud har en plan (inom vissa gränser) för varje människa, som passar hennes förmåga, och utrustar henne för uppdraget. Att hitta den är en del av livsuppgiften. Att hitta sin plats ger tillfredsställelse. Uppenbarligen kände

Duke sig utrustad och kallad som Guds Messengerboy när uppdraget kom, förmedlat av prästerna C J Barlett och John S Yaryan i Grace Cathedral, San Fransisco. Jag insåg att detta erbjöd sällsynta möjligheter. Nu kan jag öppet säga vad jag har sagt för mig själv när jag legat på knä.

Duke kände sig stolt och rörd av inbjudan att skriva andlig musik. Han betraktade uppgiften som sin största och viktigaste, men kände att han ville tänka igenom förutsättningarna innan han satte igång på allvar. Där fanns många överväganden att göra, både musikaliska, filosofiska och religiösa. Vilken är människans situation på jorden? Vilket är budskapet som befriar henne? Hur kommunicerar man det? Duke var en utomordentlig kommunikatör. I inledningsorden till den första kyrkokonserterna ser han kommunikation som en grundläggande både möjlighet och svårighet i livet, så enkel – ändå så svår.

Jag anser att just förmågan till kommunikation hör till hans geniala begåvning och en förutsättning för hans framgångar hos publiken och orkestern med dess musiker. Men hur kommunicerar man bön direkt till Gud i toner och rytm? Hur uttrycker man tillbedjan, glädjen, allvaret och ödmjukheten? *One may be accustomed to speaking to people, but suddenly to attempt to speak, sing and play directly to God – that puts one into an entirely new and different position.*

Exempel på detta är Kyrkokonserternas olika versioner av Fader Vår. I den kristna huvudbönen förekommer så mycket att den måste ha haft stor betydelse för Duke. Den består av bestämda, innehållsmättade, noggrant utvalda ord, och är avsedd att läsas. Jag vet inte, men håller för troligt att Duke läste Fader Vår dagligen, kanske morgon och kväll.

Men bön är också mer än ord. Snarast en mental inställning enligt följande: Jag vill vara "a child of God" på ett okonstlat sätt. Jag tar emot liv och anda ur Guds händer. Han har en väg för mig, och vill alltid mitt bästa och vet vad jag vill och behöver. Han kan inte svika. Jag lever i denna verklighet som samtidigt är ett ständigt skeende. Detta är att leva i börens tillstånd utan åthävor. Det är kommunikation utan bestämda former eller ord. Tänk på detta sätt ber jag med mitt musikinstrument, min murslev, mitt arbete, min sång.

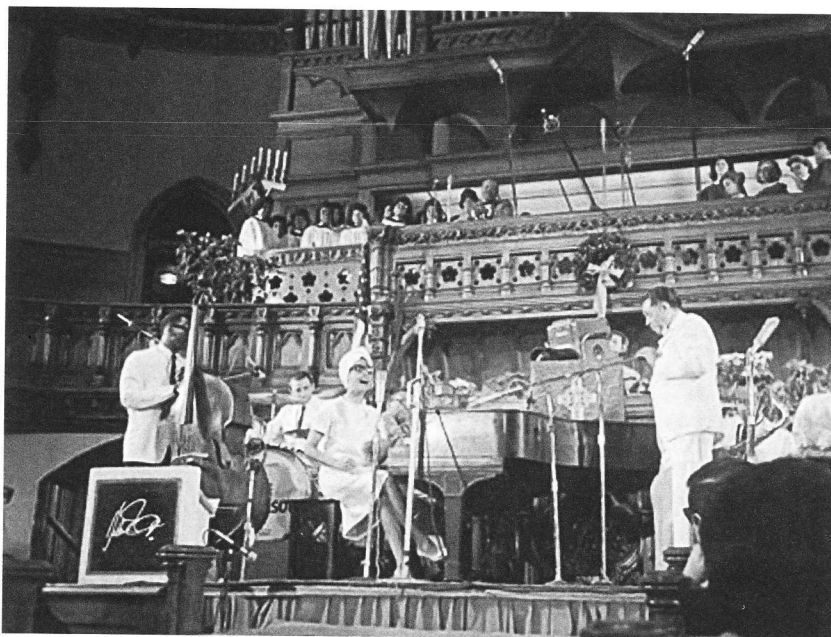
Men om jag inte kan spela eller sjunga, kanske inte ens prata, hur ska man då lovsjunga Gud? *Om du kan jonglera, men gör det från hjärtat*, menade Duke, en hänsyftning till den jonglör som han en gång observerade i en kyrka och som inte kunde hylla Gud på annat sätt än att jonglera. *Every man prays in his own language, and there is no language that God does not understand.*

1963 skrev Duke musikalen *My People* för the Century of Negro Progress i Chicago. Han skrev musik, text och orkestrering, men i det här fallet var han också inblandad i både koreografi och scenarrangemang. Duke fann detta helhetsgrepp mycket stimulerande. *Det var något av det roligaste jag upplevt.*

My People innehåller några stycken som senare kom att ingå i Kyrkokonserterna. Hit hör *David danced before the*

Lord och *Tell me it's the Truth*. Den förra är en upptempo version av *Come Sunday*, som beskriver hur kung David dansar i hänryckning medan Förbundsarken med de Tio Budorden transporterades till Jerusalem. Duke kunde sitt Gamla Testamente. Den senare är ett gospelstycke med som besjunger Sanningen. Ordet ska nog inte förstås i logisk-klinisk mening. Det står snarare för det Sanna Livet som uppbygger och förenar i motsats till Löggen som splittrar och förstör. Kanske *Will you be there* och *Ain't but The One* också hör hit. Båda har copyright 1963. *Will you be there* ställer den avgörande frågan om livsriktning till åhöraren. Den andra är en trosfrisk, rivig gospel om Gud som den enda yttersta verkligheten.

Duke skrev tre Kyrkokonserter under sina sista tio år. De hade var sitt tema: *In the Beginning God, Praise God and dance* och *The Majesty of God*. Om den första konserten skrev Rev Bryant Kirkland att *there was a sense of joy and gratitude to God as well as personal involvement in the Creators work, which moved the audience routine existence to a fresh relatedness to the Almighty. Some felt for the first time that there are other religious emotions besides fear, guilt and dread. There is also wonder, love and praise.*

Från repetitionen av *The First Sacred Concert* då Lena Horne medverkade.

Jag har läst någonstans att Duke nog betraktade den andra konserten som den viktigaste. Den innehöll bara nyskrivet material, med enda undantaget *Will you be there*. Alla tre innehåller så mycket fint att det känns onödigt att gradera, ändå kanske man måste hålla med. Beträffande den tredje konserten arbetade Duke in i det sista från sjukbädden tillsammans med Mercer för att komplettera den.

Det blev många framträdanden i kyrkor de sista åren. Duke sa en gång: *I play a lot of places. I play nightclubs, gambling casinos and the greatest concert halls in the world, for a living. But when I play sacred music, I play this for me. This is personal, this is not career. This is the most important thing in my life.*

Duke var febrilt verksam ända in i det sista. Den sista kyrkokonserten hölls i Westminster Abbey 6 månader före hans död. Förberedelserna hade varit kaosartade. Han hade överlevt sin orkester. Nästan alla de gamla

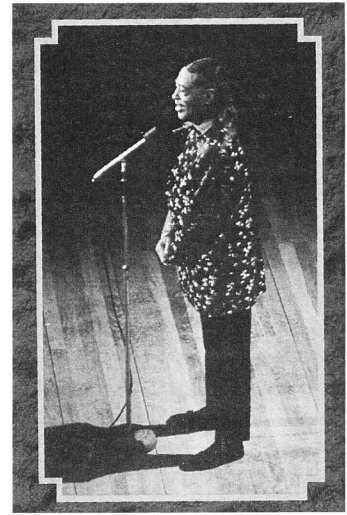
kämparna var borta. Huvudparten av uppgifterna vilade på Duke själv, Harry Carney och Alice Babs, och Harold Ashby hade i sista stund fått ersätta Gonsalves. Duke var så svag att han måste ta sprutor för att orka. Ändå står han där lugn och trygg. Nära och medveten om sin egen stora final. Pojkaktigt leende, och som jag tror, tillfreds och lycklig, framme vid målet som God's Little Messengerboy.

Omslagsfotot till LP:n med den tredje Kyrkokonserten togs sekunder före starten. Jag citerar Gary Giddins i Village Voice 1975. *The photograph is uncommonly appropriate. Standing before a microphone with his hands clasped before him, he has an unselfconscious, boyish smile on his face. His eyes are closed, whether in deference to the spotlight or a prayer isn't clear. The hair, carefully groomed in front, trails anarchistically over his shoulders. The picture denies the illness ravaging his tired frame.*

Syster Ruth Ellington, Duke själv och Peter Lavezzoli får sista ordet. Ruth skriver: *When Duke returned from a Middle Eastern State Department tour, he brought, as a gift to me, a New Testament. I opened it to the place where it was bookmarked and read the words of St John, Chapter 14.*

Let not your heart be troubled, ye believe in God, believe also in me. In my Father's house are many mansions. If it were not so, I would have told you. I go to prepare a place for you. And if I go and prepare a place for you, I will come again and receive you unto myself, that where I am, there ye may be also. And whither I go ye know, and the way ye know. Thomas said unto him, Lord,

we know not whither thou goest, and how can we know the way? Jesus said unto him. I am the way, the truth and the life, no man cometh unto the Father, but by me. Duke inleder den sista konserten med orden: Of course, the theme of this program is mainly love. It is, skriver Peter Lavezzoli, Duke Ellington's consistent emphasis on unconditional love, love of spiritual nature, that will enable his music to communicate an universal message to people from all walks of life for a long time to come. To my mind this is Ellington's most important contribution.

Litteraturhänvisning:

Peter Lavezzoli; the King of all. Sir Duke. Peter Gamond: Duke Ellington. Duke Ellington: Jag älskar musik. Mark Tucker: The Duke Ellington reader. Stanley Dance: Duke Ellington. James L Collier: Duke Ellington. Ken Rattensbury: Duke Ellington Jazz Composer. Rex Stewart: Jazz Masters of the 30's. J M Collier: The Making of Jazz. Duke Ellington Inspirational Music. Diverse skivomslag etc.

I Orkester Journalens decemhernummer 1959 kunde följande recension av LP-skivan Anatomy Of A Murder läsas. Den var författad av Leif "Smoke Rings" Anderson och presenterades i hans spalt "Reflexer". Med anledning av artikeln på nästa sida citeras Leifs synpunkter här.

Inledningsvis hävdar Leif Anderson att LP-utgåvan med Ellingtons musik till filmen Anatomy of a Murder är en av årets (1959) största begivenheter och beklagar samtidigt att den i skrivande stund (alltså i slutet av 1959) inte givits ut på den svenska marknaden. Han fortsätter:

"Faktum är att Dukes musik kommer betydligt mer till sin rätt avnjuten hemma på den egna maskinen än i biosalongen. Därmed inte sagt att det är något fel vare sig på musiken som *filmmusik* eller på filmen som *film*.

Som kompositör av filmmusik har Duke omedelbart placerat sig i en särställning. Det första ackordet som spelas placerar med en gång in Duke som en väsentlig faktor. Det är i hans fall inte fråga om en "score" för en film. Dukes musik är en extra attraktion som visserligen är anpassad till skeendet i storyn men inte underordnar sig och således står helt upprätt vare sig den bedömes som filmmusik eller som ett nytt verk av jazzens ledande kompositör och arrangör.

Det är omöjligt att undgå att höra och känna att det är Dukes musik i filmen. Det finns inte en ton eller en klang som inte är typisk. Det är svårt att säga om filmen är beroende av Dukes musik, däremot är det inget tvivel om att Ellingtons musik inte i något avseende behöver stödja sig på filmen. De tycks oss som om filmen vann i intensitet och dramatisk spänning på Dukes typiska stort upplagda inledning och avslutning och på de understrykande och

lätt identifierbara kommentarer han strör in här och var, men det inte bara tycks utan är uppenbart att musiken, även helt frikopplad från filmen, är remarkabel genom sin musikaliska rikedom, sitt perfekta utförande och sin alltigenom fångslande och av Duke starkt personligt färgade karaktär. Till och med de namn som åsatts de olika avsnitten är unika. Vem mer än Duke Ellington skulle kunna komma på titlar som *Flirtibird*, *Way Early Subtone*, *Midnight Indigo*, *Sunswept Sunday* eller *Happy Anatomy*.

Midnight Indigo är förresten ett klart försök att göra en ny "Mood Indigo", men vem kan begära att någon (inte ens Duke) skall vara i stånd att skapa två "Mood Indigos" under ett liv? Och ändå kommer Duke mycket nära.

Vi känner folk som är mycket ljumt inställda till den här LP:n. Bland annat sägs det att det tematiska materialet inte når upp till den standard som Duke ställt upp för sig själv. Denna uppfattning måste vara baserad på att, som vi alla är så smärtsamt medvetna om, det nuförtiden är omöjligt att ordentligt hinna *lyssna* på ett musikverk. Det är tyvärr alltför ofta så, att man spelar en ny LP en eller två gånger och sedan tycker man sig ha en åsikt klar. Det händer, tro det eller ej, även i de bästa familjer. Det händer till och med hemma hos oss. Och vi beklagar det. Men i det här fallet, "take a tip" -, om våra vänner på Philips får tid att ge ut Dukes *Anatomy* i LP-formatet, glöm inte att det är ett av de verk som ni *måste* ha tid att inte bara *höra* på utan även att *lyssna* till.

Duke Ellington's First Hollywood Film Score:

Anatomy of a Murder

By Fred Glueckstein

Throughout his career, Duke Ellington made cameo appearances and performed musical numbers with members of the Orchestra in films, shorts, and full length features. They included *Check and Double Check* (1930), *Murder at the Vanities* (1934), *Belle of the '90s* (1934), *Cabin in the Sky* (1943), and *Reveille with Beverly* (1943). But it wasn't until 1959, that Ellington was asked to score and conduct music for a full-length Hollywood film. That opportunity came along when producer and director Otto Preminger wanted him for his film drama, *Anatomy of a Murder*.

One of the top films of 1959, *Anatomy of a Murder* was a trial court drama directed by Preminger and written by Wendell Mayes based on the best-selling novel of the same name written by Michigan Supreme Court Justice John D. Voelker under the pen name Robert Traver. Traver based the novel on a 1952 murder case in which he was the defense attorney. The film starred Jimmy Stewart, George C. Scott, Lee Remick, Ben Gazzara, Arthur O'Connell, Eve Arden, Kathryn Grant, Orson Bean, and Murray Hamilton. Ellington also had a small role, playing "Pie-Eye" the piano player and owner of a roadhouse where the characters played by James Stewart and Lee Remick have a confrontation.

"The shooting was done in Ishpeming, Michigan," Ellington wrote in his autobiography *Music Is My Mistress*, "and I went there without Billy Strayhorn, but it all boiled down to the same thing whether he was there or not. He was always my consultant."

While on location, Ellington soaked in the atmosphere of the action and drama. Ideas for the score were remembered. Afterwards, the Preminger organization arranged for Ellington to have a penthouse apartment on Sunset Boulevard, where he and Billy Strayhorn worked. The penthouse had seven rooms, three baths, and, as Duke remembered, a patio that was twice as big as the apartment!

Duke enjoyed the magnificent view of Los Angeles, Beverly Hills, and the Hollywood hills. "To anyone accustomed to observing beauty, it was a very interesting place for the scenic effects," wrote Ellington. "I was sort of hooked. Strayhorn was hooked too, when he moved into this scene." Duke enjoyed himself. There was much partying.

But one day Duke received a call from the studio

"You know, Mr. Ellington, we are recording Friday," said the caller. "I think we had about forty-eight hours," wrote Ellington. "So then the writing really started."

The soundtrack of *Anatomy of a Murder* was released by Columbia (CL 1360). The album featured Shorty Baker, Jimmy Hamilton, Johnny Hodges, Cat Anderson, Ray Nance, Russell Procope, Harry Carney, Paul Gonzalves, and Clark Terry. The thirteen title tracks included *Main*

Title and Anatomy of a Murder, Flirtibird, Way Early Subtone, Hero to Zero, Low Key Lightly, Happy Anatomy, Midnight Indigo, Almost Cried, Sunswept Sunday, Grace Valse, Happy Anatomy, Haupé, and Upper and Outest.

Otto Preminger later remarked, "I could have hired any one of many fine men who specialize in scoring pictures," said the Hollywood producer and director. "This time I wanted to inject new ideas and imagination. Mr. Ellington has not let me down."

The public and music critics agreed

Ellington topped all performers when he won three Grammys for *Anatomy of a Murder*. The album won for Best Performance by a Dance Band, Best Musical Composition (more than 5 minutes duration), and Best Sound Track Album - Background Score from a Motion Picture or Television. There were expectations that the score would be nominated for an Academy Award in 1959, but it did not occur. The use of jazz as a non-traditional score for a Hollywood film may have been a determining factor.

Anatomy of a Murder did receive Academy Award nominations for Best Motion Picture, Best Actor (Jimmy Stewart), Best Actor in a Supporting Role (Both Arthur O'Connell and George C. Scott were nominated), Screenplay Based on Material From Another Medium, Film Editing, and Cinematography (Black and White). However, the film

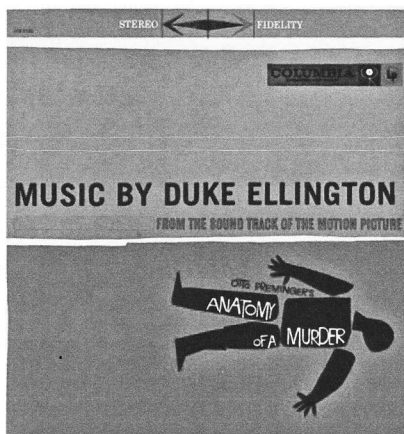
did not win any awards as *Ben-Hur* starring Charlton Heston walked away with most of the awards.

Little attention was given to Ellington's score of *Anatomy of a Murder* until almost thirty years later. On August 10, 1988, a concert in the Classical Jazz Series was held in Alice Tully Hall at Lincoln Center of the Performing Arts. The concert featured Ellington's *Anatomy of a Murder*.

Stanley Crouch, the writer and critic, wrote the program notes. "*Anatomy of a Murder* [1959] is one of Ellington's grandest accomplishments," wrote Crouch, ". . . the film score not only detailed extraordinary development but showed just how far Ellington and Strayhorn had stretched the language of jazz and just how far they were beyond all contenders. In a period when one jazz composer after another was floundering around trying to fuse jazz and European concert music, Ellington and his musicians went right on using blues, swing, idiomatic polyphony, plungers, dance rhythms, and a grasp of the majestic that was as old as the Negro spiritual."

On the fiftieth anniversary of the release of one of Hollywood's finest court room dramas, *Anatomy of a Murder*, it is an appropriate time to re-discover one of the most evocative and original collaborations from Duke Ellington and Billy Strayhorn.

The soundtrack of *Anatomy of a Murder* is available on CD from Sony Music, Collector Series, WK75025.

Alice Babs 85 år.

Alice Babs har nyligen celebrerat sin 85-årsdag. Hon firade den på hemlig ort.

Med anledning av högtidsdagen har DESS-medlemmen Lasse Zackrisson och hans skivbolag Vax Records gett ut en CD-skiva "As Time Goes By" där Alice uppträder tillsammans med Bengt Hallberg trio och Arne Domnérus Big Band med Svend Asmussen som gästartist. Skivan visar mångsidigheten och hennes musikaliska genialitet vilket gav Alice Babs en position som världsartist och jämbördig kollega med jazzens legender.

För att ytterligare belysa Alice Babs storhet visades den 31 januari på Kulturhuset i Stockholm filmen "Alice Babs, Swing It" ursprungligen betitlad "Naturröstens Hemlighet" och som tidigare sänts i TV. Filmen är regisserad av Lasse Zackrisson och han har följande att säga om produktionen:

När jag gjorde research för filmen om Alice Babs studerade jag hennes långa och mångfacetterade karriär ingående. Jag fick också förmånen att lära känna människan bakom artisten Alice Babs, en begåvad kombination av känslighet, målmedvetenhet och intelligens, dessutom med en beundransvärd stor portion konstnärlig integritet. Filmen blev ett berörande möte med Alice Babs och en exposé över en viktig del av 1900-talets musikhistoria.

Alice Babs genombrott som 15-åring blev ett av de mest sensationella i sitt slag. När hon var 18 år hade hon spelat huvudrollen i fyra biograffilmer som alla handlade om hennes eget liv och karriär. I Norden bidrog filmerna till en Babsfeber av oöverträffat slag. Filmerna spreds också över hela Europa under 2:a världskriget.

1949 var Alice Babs 25 år och gjorde succé vid Paris Jazzfestival och samma år sjöng hon för första gången även tillsammans med Louis Armstrong och hans berömda sextett på en konsert i Stockholm. Louis Armstrong och Alice Babs blev nära vänner och han tog alltid kontakt med henne när deras engagemang korsades någonstans i världen. På så vis kom hon att sjunga med honom både i USA och i Tyskland.

När Alice Babs berättar minnen från sin karriär passerar 1900-talets världsstjärnor revy. Visste ni att blues-sångaren Josh White och hans familj blev en återkommande och kär gäst i Alice' familjs hem. Count Basies sångare Jimmy Rushing bad henne improvisera med

honom några chorus i amerikansk tv, vilket gav henne omedelbart ett engagemang på den då legendariska nattklubben Coconaut Grove i Los Angeles. Alice Babs jammade med Mills Brothers i San Remo. Pianisten John Lewis i gruppen Modern Jazz Quartet blev en nära vän och skrev flera sånger till henne. Alice Babs blev den världsberömda sopranen Birgit Nilssons favoritartist.

Även Frank Sinatra var en stor beundrare av Alice

Babs och när han blev artistchef för skivbolaget Reprise erbjöd han Duke Ellington att spela in 10 LP-album med lika många solister. Först bland dessa tio spelade Alice och Duke in albumet "Serenade To Sweden" (1963). Därefter blev Alice Babs inte bara Duke Ellingtons favoritsångerska utan också en nära vän i den innersta kretsen av Ellingtons familj. Duke skrev under deras mångåriga samarbete flera sånger och två kyrkokonserter anpassade till Alice Babs stora röstomfång och unika musikalitet.

Den nu utgivna skivan är också den utsökta pianisten Bengt Hallbergs. Hans starka uttrycksvilja, närvaro och skicklighet gav honom en position som världsledande pianist på den här tiden. Att Alice och Bengt hade ett kreativt och givande samarbete visar den hör skivan verkligen prov på. Flertalet av inspelningar är hämtade från olika svenska radioprogram, men några av dem (bl.a. med den legendariske storbandsledaren Arne Domnérus) räddades till eftervärlden på rullband av Alice Babs man Nils-Ivar Sjöblom. På två av dessa spår medverkar Svend Asmussen som här spelar på den tidens nymodighet, el-fiol med wah-wah-pedal.

Alice Babs har en plats säkrad i musikhistorien som en av 1900-talets största sångstjärnor. Hennes unika röst, musikaliska intelligens och lekfullhet visar inte minst den här skivan prov på, som också bjuder på sölsamt njutbart samspel med en utsökt samling jazzmusiker i världsklass.

Lasse Zackrisson

Skivan kan inhandlas genom ett mejl med uppgift om namn, postadress och telefonnummer till lasse.zackrisson@telia.com. Pris: 179:- totalt inkl. porto. Skivan levereras i brevlådan med bif. faktura.

För övriga produktioner hänvisas till Vax Records hemsida: www.vaxrecords.nu

